

for at blive ved de 4 Maanedes, er Spille- rummet jo stort, og der er jo navnlig ogsaa Spillerum for at søge en Overenskomst ved at sætte Grænsen imellem de to Yderligheder, som jeg nævnte. Jeg maa imidlertid ønske ikke at tage nogen bestemt Stilling til dette Punkt, inden jeg ser, hvorledes Lovforslaget i sin Helhed vil komme til at foreligge. Som sagt, det vil have væsentlige Følger for Forholdet mellem Kommunerne, om man bliver staaende ved de 4 Maanedes eller gaar ned til de 3, og det vil derfor komme til at afhænge noget af, hvad man i øvrigt opnaar paa Lovforslaget, om man kan strække sig saa vidt, at man kan gaa ned til de 3 Maanedes.

§ 11 har Udvalget under Nr. 15 foreslået en Forandring med Hensyn til den Forpligtelse, der er for et Bo til at svare Skat for den afdøde, og den Ret, som er for Kommunen til at bestemme, at den afdødes efterladte Enke derefter ansættes i Skat efter Reglerne for tilflyttede. Denne Endring har jeg ikke noget imod; men derimod har Udvalget under Nr. 16 tilføjet en ny Regel saalydende: „Fortsættes en af den afdøde drevne Næring for Boets Regning, er Boet skattepligtigt fra den 1ste i den paafølgende Maaned efter Reglerne i § 6.“ Denne Regel har jeg ikke saa lidt Betænkelighed ved. Jeg tror, at den hviler paa en mindre rigtig Opfattelse af det retlige Forhold i saa Henseende. Hvis jeg da ikke tager fejl, er Forholdet dette, at et Dødsbo ikke har nogen Ret til at fortsætte den afdødes Næring. Boet har Ret til at afvikle Næringen ved at realisere de Beholdninger, som Boet ligger inde med, altsaa til at gøre det, som man i Almindelighed kalder: „udkælge“ Beholdningen; men at fortsætte Næringen, saaledes at Boet løber Varer ind for at omsætte dem, dertil har Boet ingen Ret, og jeg tror heller ikke, at Næringslovgivningen aabner det nogen Ret til at vinde Adkomst i saa Henseende. Det er derfor mindre heldigt, hvis vi her optage en Regel, som forudsætter, at et Dødsbo har en saadan Ret som den, jeg her har nævnt. — Det er den ene Side af Sagen; den anden Side er den, at det forekommer mig at være noget i Strid med Formue- og Lejlighedsfattens almindelige Begreb, at man giver sig til at sætte et Dødsbo i Formue- og Lejlighedsfatt. Havde vi en almindelig Næringsfatt, var det jo en anden Sag, men det have vi ikke. Vi have jo uden for Kjøbenhavn kun Formue- og Lejlighedsfattens, og vi maa altsaa søge at holde os inden for det Omraade, hvor Formue- og Lejlighedsfattens kan komme til Anvendelse. Det sidste er jo ganske vist en Ind-

vending, til hvilken der kan svares: Ja, det vil Fremtiden nok søge at klare; hvis Loven først siger, at der kan paalignes Boer Formue- og Lejlighedsfatt, ville Kommunerne nok hitte ud af, hvorledes de kunne paaligne en saadan Skat over for Dødsboer. Det skal jeg ogsaa indrømme. Derfor bliver min væsentligste Indvending mod dette Endringsforslag ogsaa den, jeg nævnte først, nemlig at jeg tror, at man her forudsætter som lovligt noget, som ikke er lovligt. Noget ganske andet er det jo, at Forslaget til den reviderede Næringslov, der ligger til Behandling i Folketinget, indeholder Regler for, under hvilke Betingelser et Dødsbo kan fortsætte Næringen, og hvis disse Bestemmelser i det nævnte Lovforslag skulle blive ophøjede til Lov, saa vi jo Lovregler der, hvor vi nu savne dem.

Jeg kommer derefter til § 12: Bestemmelsen om Bæftatning af Aktiefelskaber. Inden jeg kommer ind paa den derom foreslaede Regel, skal jeg tillade mig at minde om, at vor Stattelovgivning hviler jo aldeles bestemt paa det Princip, at den kommunale Bæftatning er Midlet for Kommunen til hos dens Beboere at faa Dækning af dens Udgifter. De, der efter den bestaaende Stattelovgivning ere skattepligtige, ere kun Kommunens Beboere, altsaa de fysiske Individer, som have fast Ophold i Kommunen. Naar vor Stattelovgivning har indskrænket sig dertil, og i en lang Mærække har kunnet indskrænke sig dertil, er det netop, fordi det er de fysiske Personer, der opholde sig i Kommunen, som tage Del i Kommunens Goder og derfor ogsaa maa siges i første Række i alle Tilfælde at være dem, som ere pligtige til at skaffe Kommunen Dækning for de Udgifter, der ere nødvendige til Kommunens Virksomhed. Det er et klart og rent Princip, der ligger til Grund for vor Stattelovgivning i saa Henseende. — Det, som vi nu ville gaa til ved det foreliggende Forslag, er, set fra Regeringens Standpunkt, en Udbivelse af dette Princip, idet vi siger, at det er ikke alene de fysiske Personer, der have Ophold i Kommunen, som nyde godt af Kommunens Virksomhed, men det er i Virkeligheden tillige de Personer, der drive Næring i Kommunen, selv om de overhovedet ikke have nogen fysisk Eksistens — saaledes som man jo kan sige om Aktiefelskaber og lignende Selskaber — eller selv om de ikke have Ophold i nogen Kommune her i Landet — saaledes som det gælder om Ublændinge — eller selv om de ogsaa have Ophold i en anden Kommune end deres skattepligtige — dette sidste bringer os jo saa ind paa den mellemkommunale